

lyttede med Albuerne paa Bordkanten og en Finger lagt op over Kinden — og naar hun nu og da i sin syngende Tone fremkom med, hvad hun kaldte „sine Betæneligheder“, var det i Virkeligheden mindre for at modsige ham end for at give ham fornyet Lejlighed til at udvikle sine Anskuelser.

Men ogsaa de andre var begyndt at blive opmærksomme. Emanuels urokkelige Alvor, hans grovt klædte Skikkelse og store Skæg frembragte i disse Omgivelser et ejendommeligt Indtryk af apostolisk Oprindelig og Kraft. Ja, om det saa var den noget foredragsagtige Maade at tale paa, som han havde vænnet sig til ved stadig at henvende sine Ord til Bønder, gjorde den ham blot end mere interessant i disse Menneskers Øjne. Desuden var Emnet for Samtalen saa fremmed for dem alle, hans Udtalelser derfor saa nye og overraskende, at han uvilkaarlig paatvang dem Respekt.

Endog de to unge afbrød bestandig oftere deres Hvisken for at høre efter ham, naar han talte; og Sportsmanden blinkede en Gang hen til Fru Hassing, som om han vilde sige:

„Du har forresten Ret, Tante! . . . Der er virkelig Stil over Manden!“

Derimod var Frøken Ragnhild øjensynlig forstemt. Hun sad tilbagelænet mod Stoleryggen, og hendes lange, spidse Fingre tumlede stedse mere nervøst med nogle Brødkrummer paa Dugen.

Emanuel forblev i Længden ikke upaavirket af den stigende Opmærksomhed, han vakte med sin Tale. Han havde i et Øjebliks Selvforglemmelse — uden at tænke paa sit Afslag ude paa Marken — drukkert et Glas Vin, og hans Tone blev bestandig mere utvungen. Han formede sine Sætninger med en Lethed, som undrede ham selv, og udtrykte sig i det hele med en Myndighed, der var ham ganske uvant.

Paa een Gang opstod der nogen Uro omkring Bordet. Fra sin allerede temmelig udæskende Lovprisning af Høj-